

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **N. S.**, státní příslušnost: Ukrajina,
nar. ,

zastoupen opatrovníkem Mgr. Petrem Svobodou, advokátem,
sídlem Dukelských hrdinů 471/29, Praha 7

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2019, č. j. KRPA-372122-11/ČJ-2019-000022-ZZC,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na území České republiky, za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že došlo k porušení § 2 odst. 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a dále § 123b a § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce žalovaná nevěnovala dostatečnou pozornost skutečnostem, které vyšly v řízení najevo a které mohly mít na rozhodnutí vliv.
3. Nesouhlasí s tvrzením žalované, že věděl, že mu bylo rozhodnutím č.j. KRPS-285612-30/ČJ-2018-010025 ze dne 19. 11. 2018 uloženo správní vyhoštění a jeho vstup na území ČR tak byl protiprávní. Žalobce uvedl, že v této věci využil konzultace s právním zástupcem, a ten jej ujistil, že vše je v pořádku, žalobce proto věc považoval za vyřešenou. Žalobce nezná právní řád ČR. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným, načež by žalobce zanesen do seznamu SIS jako nežádoucí osoba, a to dne 5. 8. 2019, o této skutečnosti nebyl právním zástupcem vyrozuměn. Žalobce si v dobré víře v oprávněnost pobytu požádal v Polsku o udělení dlouhodobého víza, které mu tam bylo vydáno s platností od 16. 5. 2019 do 31. 12. 2019. Žalobce proto neměl žádný důvod pochybovat o možnosti pobytu na území schengenského prostoru v rámci krátkodobého pobytu do 90 dní. Žalobce se o tom, že porušil zákaz vstupu a pobytu dozvěděl až v průběhu řízení o správním vyhoštění. Jeho záměrem nebylo porušování právního řádu ČR.
4. Žalobce se domnívá, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Do ČR přicestoval jako doprovod manželky, která se zde má podrobit lékařskému vyšetření. I přesto, že tuto skutečnost žalobce žalované sdělil, žalovaná ji pominula a vůbec se jí nezabývala. To podle žalobce založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
5. Žalobce nesouhlasí s tím, že bylo nezbytné jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná, přestože měla možnost využít mírnějších prostředků, které uvádí zákon, přikročila k zajištění jako k nejzazšímu prostředku, kterým dochází k zásahu do práva na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce bylo přitom možné uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií ve stanovené době a být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Rozhodnutí žalované bylo proto protiprávní a nepřiměřené.
6. Žalovaná uvedla, že při svém rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přistoupila proto k zajištění žalobce. K výčtu údajných porušení ustanovení právních předpisů vypočtenému žalobcem žalovaná uvedla, že takový výčet nelze považovat za žalobní body a odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 6 Azs 88/2018-38 ze dne 23. 5. 2018).
7. Žalovaná se dále vyjádřila k námitce žalovaného o tom, že byl právním zástupcem ujistěn, že vše bude v pořádku, přičemž dle žalované je třeba s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 Azs 39/2016-21 ze dne 16. 3. 2016 vidět, že v daném případě se jedná o tzv. objektivní odpovědnost, tedy odpovědnost bez ohledu na zavinění, kdy neoprávněného pobytu se žalobce dopustil bez ohledu na to, že byl přesvědčen o legalitě svého pobytu na území ČR.
8. K námitce, že žalovaná přistoupila nesprávně k nejzazšímu z možných opatření, žalovaná uvedla, že volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že bude cizinec

jednak spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a dále, že neexistuje obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. V případě žalobce bylo k zajištění přistoupeno z důvodu, že zde byla obava, že i nadále bude porušovat právní řád ČR. Žalovaná vyloučila jednotlivá mírnější opatření z následujících důvodů. Opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebylo možné použít, neboť sám žalobce výslovně uvedl, že prostředky na složení finanční záruky nemá. Postup dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců možný taktéž nebyl, neboť žalobce uvedl, že na území České republiky nemá nahlášenou žádnou adresu, bydlí v R. v hotelu, ale jeho jméno nezná. Možnost podřazenou dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dostavovat se v určený den a čas na policii, žalovaný správní orgán v případě žalobce přímo vyloučil, neboť v jeho případě není možnost uložení tohoto postupu příhodná, a to s ohledem na dosavadní přístup žalobce k povinnostem vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců a porušování právních předpisů na území České republiky.

9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili, a soud neshledal nezbytným nařídit jednání o věci samé.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 26. 10. 2019 byla provedena pobytová kontrola, při které bylo zjištěno, že se žalobce byl rozhodnutím č.j. KRPS-285612-30/ČJ-2019-010025 ze dne 19. 11. 2018 vyhoštěn podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců. Odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím č.j. CPR-3009-5/ČJ-2019-930310-V244, žaloba zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 45 A 8/2019-24 ze dne 31. 7. 2019, který nabyl právní moci 1. 8. 2019.
14. Dne 26. 10. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, č. j. KRPA-372122-10/ČJ-2019-000022-ZZC. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 3. 8. 2019 na polské vízum. Je si vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, avšak na základě informace od právního zástupce se domníval, že věc byla vyřešena. Do ČR přicestoval za manželkou, která zde měla podstoupit lékařské vyšetření. S manželkou bydleli v hotelu, žalobce však neznal jeho název. Následně se měli stěhovat do Plzně za kamarádem, žalobce však nevěděl přesně kde. V ČR nehlásil žádnou adresu. Následně uvedl, že do ČR přijela manželka za ním. Na Ukrajině žádné problémy nemá, normálně tam pracuje a děti bydlí v bytě, který vlastní s manželkou. V ČR nepáchal žádnou trestnou činnost. Na sdělení žalované, že je možné uložit mu některé ze zvláštních opatření, konkrétně byl na základě toho následně žalobce dotázán, na jaké se zdržuje adrese a zda disponuje nějakými finančními prostředky, aby bylo možné složit finanční záruku. K tomu žalobce uvedl, že má pouze 100 Kč, že veškeré finance má manželka, pouze čeká na kamaráda, neví, kde bude bydlet.

15. Dne 26. 10. žalovaná vydala napadené rozhodnutí podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění žalovaná po rekapitulaci dosavadních řízení uvedla, že nikterak nepopírá, že žalobce sice možná přicestoval na území ČR v dobré víře v oprávněnost pobytu, avšak měl se více zajímat o předcházející řízení o správním vyhoštění, kdy byl v kontaktu se svým právním zástupcem. Následně si, možná vědomě, opatřil platné vízum dlouhodobého charakteru. Žalobce přicestoval údajně za manželkou, která zde měla jít na vyšetření, doposud však neví, k jakému, neví ani, kde bydlí. Dle žalované se žalobce evidentně snaží zůstat na území ČR co nejdéle, přičemž adresu pobytu nehlásil, přestože věděl, že zde bude dlouhodobě pobývat. Jeho tvrzení jsou v rozporu, neboť uvádí na jednu stranu, že zde přicestoval za manželkou, obratem však na jinou otázku odpověděl, že manželka přijela za ním. Nic ani nenasvědčuje tomu, že by se žalobce chystal z ČR vycestovat. Adresu nehlásil a navíc zde již dříve bez oprávnění pracoval, načež mu bylo uloženo správní vyhoštění. Existuje zde nebezpečí, že žalobce výkon rozhodnutí opět zmaří. Navíc si pravděpodobně vědomě opatřil pobytové oprávnění v Polsku a domníval se, že na jeho základě zde bude moci nadále zůstat. Co se týká uloženého opatření, tedy zajištění, je v případě žalobce založen předpoklad, že nebude s orgány spolupracovat. Uvedl také, že u sebe nemá žádné finanční prostředky, všechny má údajně manželka. Z dosavadního jednání žalobce bylo dle žalované zřejmé, že nehodlá ani nadále dodržovat právní předpisy ČR.
16. Žalovaná na stranách 4 – 7 napadeného rozhodnutí odůvodnila, z jakého důvodu přistoupila v případě žalobce k zajištění. Žalovaná uvedla, že ze strany žalobce bylo nabídnuto složení kaucí dle § 123b odst. 1 písm. b) ve výši 50 000,- Kč, avšak žalobce nikterak neprokázal, že by disponoval uvedenou sumou a byl schopen finanční jistoty, do doby zajištění žádná záruka složena nebyla. Žalovaná proto od této možnosti upustila. Žalovaná dále vyloučila možnost použití § 123b odst. 1 písm. a), neboť podle ní žalobce aktuálně nemá v ČR žádný povolený pobyt. Nemá ani žádnou adresu, kterou by nahlásil. Je zcela zřejmé, že ČR nehodlá dobrovolně opustit. Ani možnost dle § 123b odst. 1 písm. c) neshledala žalovaná možnou s ohledem na nedůvěryhodnost žalobce.
17. Žalovaná uzavřela, že v případě žalobce shledala rozpor v jeho jednání se zájmem společnosti, kdy nerespektuje platné právní předpisy a neoprávněně zde pobývá. Je zde důvodná obava, že se žalobce bude na území ČR skrývat a mařit výkon úředního rozhodnutí, proto žalovaná přistoupila k zajištění na dobu 30 dnů. K délce doby žalovaná uvedla, že tato byla stanovena zejména s ohledem na nutnost zajištění přípravy výkonu správního vyhoštění s přihlédnutím k době potřebné na zabezpečení přepravních dokladů. Mírnější opatření by zjevně byla nedostatečná. Žalobce nemá žádné rodinné příslušníky v EU, nebylo též zjištěno, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V předcházejícím řízení o správním vyhoštění byl taktéž posouzen možný zásah do jeho soukromého a rodinného života a nebyl nalezen žádný důvod, který by žalobci zabraňoval území ČR opustit.
18. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
19. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a)

povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

20. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.
21. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.“
22. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“
23. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že neshledal v postupu žalované deficitů a rozhodnutí považuje za přezkoumatelné. Žalobce nadto nikterak nespecifikoval, v čem by konkrétně měla jednotlivá porušení spočívat, jaké konkrétní chyby by žalované vytkl. Nelze ani tvrdit, že by žalovaná nepřikládala tvrzením žalobce dostatečný vliv. Žalobce vytkl, že žalovaná nezohlednila jeho tvrzení, že do ČR přicestoval za manželkou. Ta by zároveň podle žalobce mohla potvrdit pravdivost jeho tvrzení. Soud se s touto námitkou neztotožňuje. Předně není pravdou, že by se žalovaná v odůvodnění rozhodnutí nevypořádala s tvrzením žalobce, že do ČR přijel za manželkou. Žalovaná tuto informaci vzala v úvahu, avšak upozornila na rozpor ve výpovědi žalobce, který v odpovědi na jinou otázku uvedl, že zde přijela žalobkyně za ním. Ani sám žalobce tedy nemá dostatečně postaveno na jisto, jaká byla souvislost jeho příjezdu s pobytem jeho manželky. Nedůvěryhodnost výpovědi žalobce jen dále podtrhuje skutečnost, že žalobce ani nebyl s to uvést název hotelu, ve kterém s manželkou bydlí. Neuvedl ani žádné bližší informace ohledně tvrzeného lékařského vyšetření, které zde měla manželka podstoupit, a pouze sdělil, že budou následně bydlet u kamaráda v Plzni, neví ale, jak dlouho. Skutkový stav byl žalovanou zjištěn dostatečně, z protokolu o podání vysvětlení je dostatečně průkazné, že se žalobce tázala na celou řadu otázek souvisejících s jeho pobytovou historií, vztahem k manželce, důvody pobytu v ČR, jeho vazeb, apod. Pokud by bylo přistoupeno k výsledku

manželky žalobce, soud se domnívá, že by žádné nové informace zmíněny nebyly, neboť stav věci je již dostatečně zjištěn. Nelze odhlédnout také od skutečnosti, že žalovaná je povinna rozhodnout o zajištění do 2 dnů od zadržení cizince, přičemž ani v žalobě žalobce nijak nespécifikoval identitu a pobyt své manželky.

24. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nesouhlasí s tvrzením žalované, že věděl, že mu bylo uloženo v ČR správní vyhoštění, a přesto si jel do Polska vyřídit pobytové oprávnění a v ČR následně neoprávněně pobýval. Soud předně konstatuje, že to byl právě žalobce, v jehož zájmu bylo, aby se dostatečně srozumitelně seznámil s výsledkem předchozího řízení o správním vyhoštění. Bylo jen jeho rozhodnutí, jakým způsobem zjistí informace o tomto výsledku. Pokud se spoléhal na neurčitá ujištění jeho právního zástupce, která nebyla ničím podpořena, měl počítat s tím, že tato tvrzení nemusejí být úplná. Taktéž argument, že nezná právní řád ČR, nemůže obstát. Pro právní postavení pobytového oprávnění je rozhodný objektivní stav – rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli vědomost cizince. V dané věci není přítomna jiná objektivní skutečnost, která by mohla zavdat přítomnost dobré víry žalobce v oprávněnost jeho pobytu. Získání pobytového oprávnění v Polsku v době soudního přezkumu správního vyhoštění na „radu kamaráda“ svědčí o účelovosti jeho jednání, jestliže se i nadále fakticky zdržoval v ČR. Je tak dán závěr žalované, že se jednalo o účelové jednání s cílem nadále co nejdéle pobývat v ČR a ignorovat správní rozhodnutí, a tedy porušovat právní řád ČR.
25. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27: *„K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodu.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“*
26. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: *„Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec*

svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“ Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti.

27. *„Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření obrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).*
28. *Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Cílem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění (např. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011 - 51, bod 23).*
29. *Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. V případě již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.*
30. *Žalovaná se v rozhodnutí zabývala možností využít některé z opatření uvedených v § 123b odst. 1 písm. a) – c). K žádnému z těchto opatření se však přistoupit nerozhodla. K možnosti zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) žalovaná uvedla, že žalobce nemá aktuálně v ČR povolen žádný pobyt, proto nemůže ani uvést adresu místa takového pobytu a zdržovat se tam, uvedenou možnost proto vyloučila. Ze strany žalobce bylo si nabídnuto složení kauce ve výši 50 000,- Kč, avšak žalobce nikterak neprokázal, že by disponoval uvedenou sumou a byl schopen finanční jistotu, do doby*

zajištění žádná záruka složena nebyla. Žalovaná proto upustila též od možnosti dle písm. b). Ze správního spisu nijak neplyne, že by žalobce nabídl sloužení jistiny, zároveň v žalobě dané také netvrdí, pouze se omezil na obecné tvrzení nepřiměřenosti, proto se soud ztotožňuje se závěrem žalované, že věrohodně neprokázal takovou kredibilitu a ani neučil faktické kroky ke složení částky na jistinu. Opatření dle §123b odst. 1 písm. c) neshledala žalovaná možnou s ohledem na nedůvěryhodnost žalobce, s čímž se, jak výše uvedeno, soud ztotožňuje.

31. Zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zmíněné žalobcem v žalobě žalovaná sice neučinila výslovně předmětem svých úvah, avšak implicitně odmítnutí takové opatření vyplývá z odmítnutí opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona žalovanou. Žalobcem namítané opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo vyloučeno z již důvodu, že žalobce nebyl schopen uvést místo svého předchozího pobytu v hotelu ani svého budoucího u kamaráda. Takovýto cizinec neskýtá garanci, že se bude zdržovat v místě určeném policií ve stanovené době a být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
32. Soud tak neshledal žádné pochybení žalované a neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou tak zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. listopadu 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.